Малайзії – 1.916 мільярда USD (1960), Таїланду – 2.761 мільярда USD (1960). Очевидним є те, що тут коментарі є зайвими.

Вважаємо, що в своїй діяльності органам державної влади (законодавчої, виконавчої і судової) та місцевого самоврядування доцільно використовувати набутий досвід Сінгапуру та інших провідних країн світу з метою запобігання і протидії корупції.

Аналізуючи шляхи подолання корупції очевидно можна дійти до висновку, що вирішення завдань, пов'язаних з подоланням в Україні тимчасової економічної кризи, викликаної не лише втратою частини території та веденням воєнних дій на Сході країни, але й наявністю високого рівня корупційної злочинності, а також реальним станом глибинних структурних пороків вітчизняної економіки. Очевидно, що така криміногенна ситуація в країні вимагає термінових радикальних дій, зокрема, системного аналізу економічних важелів впливу на всі сфери суспільства, а також консолідованої інвентаризації всієї ресурсної бази нашої держави.

Список використаних джерел

1. Біленчук П.Д. Електронна цивілізація: інноваційне майбутнє України: монографія. / П.Д. Біленчук, М.М. Близнюк, О.Л. Кобилянський, М.І. Малій, Ю.О. Пілюков, О.В. Соболєв, за заг. ред. П.Д. Біленчука -К.: УкрДГРІ, 2019. 284 с.

2. Біленчук П.Д. Е-суспільство: цифрове майбутнє України. Монографія. / П.Д. Біленчук, О.Л. Кобилянський, М.І. Малій, та ін.; за заг ред. П.Д. Біленчука. 2-ге вид. переробл. Київ: УкрДГРІ, 2019. 292 с.

Марков Михайло Миколайович,
професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

РОЛЬ ДЕРЖАВИ В ЗАПОБІГАННІ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

За останні роки рівень корупції в Україні виріс і став однією з гострих та найактуальніших політичних, економічних, правових та передусім загальносоціальних проблем сучасності. Однозначною є думка, що корупція це проблема, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно важливою справою. Це повною мірою стосується України, високий рівень корумпованості яку визнано її політичним керівництвом, законодавчим органом, вітчизняними та зарубіжними аналітиками, відповідними міжнародними інституціями.

В сучасних умовах корупція є чинником, який загрожує національній безпеці, конституційному ладу та й стабільному функціонуванню держави загалом. Корумповані відносини все більше витісняють правові, етичні зв'язки між людьми, із аномалії поступово перетворюються у норму поведінки та спосіб вирішення питань між різними категоріями громадян. Проблема протидії корупції – це, насамперед, проблема політичного керівництва держави, яке визначає

політику держави у всіх сферах суспільного життя. Виходячи з цього, дана проблема – це проблема не лише відповідних правоохоронних органів, до компетенції яких відноситься запобігання, виявлення, розслідування корупційних проявів та прийняття відповідних законних рішень, а й інших державних органів, об'єднань громадян тощо.

Органи державної влади завжди намагалися вживати відповідних заходів, які були спрямовані на боротьбу з корупцією, але вони не завжди призводили до тих позитивних результатів, які потрібні країні у сучасний період. Взагалі, ефективна боротьба з корупцією потребує системного підходу та застосування комплексних заходів, зокрема наукових. Для боротьби з цим явищем необхідно мати фундаментальну концепцію-стратегію та відповідну тактику дій.

Під стратегією і тактикою боротьби з корупцією слід розуміти сукупність заходів, спрямованих на досягнення мети, а саме боротьби з цим явищем. Під тактикою слід розуміти комплексний план реалізації окремих етапів цієї концепції-стратегії .

Боротьба з корупцією має базуватися на тих принципах, які не повинні обмежувати законні права і свободи людини і громадянина; ефективність протидії корупції може бути забезпечена тільки узгодженими діями державних органів, громадських організацій і громадян; державна система боротьби з корупцією передбачає здійснення державної політики, спрямованої на усунення та нейтралізацію чинників, які сприяють розвитку корупційних діянь; правова база боротьби з корупцією має враховувати зміни соціально-економічної та політичної ситуації в державі; головна увага в протидії корупції повинна надаватися запобіжним заходам, заснованим на аналізі та прогнозуванні тенденцій поширення корупційних діянь тощо.

З метою подальшого ефективного запобіжного впливу на соціальні передумови корупції та її форми, нейтралізації цього явища, слід використовувати політичні та економічні заходи.

До політичних заходів належить комплекс ідеологічних і масово-політичних заходів, які сприяють визначенню у державі провідних політичних партій і об'єднань, які ініціюють та активізують діяльність, пов'язану з боротьбою з корупцією. Потрібно забезпечувати рівність всіх верств населення перед законом у разі викриття корупційних дій та притягнення до відповідальності винних у разі їх вчиненні. Необхідно активізувати та ініціювати взаємодію з іншими недержавними організаціями, фондами, асоціаціями, інституціями, підприємцями, власниками великих торгово-промислових компаній в Україні, а також з аналогічними іноземними установами, які підтримують реформи та зміни в Україні [1].

Економічними заходами боротьби з корупцією є: повне та своєчасне виконання державою перед людиною і громадянином своїх зобов'язань, забезпечення випереджаючих темпів зростання реальних доходів населення порівняно з темпами зростання валового внутрішнього продукту; посилення соціальної спрямованості бюджету, удосконалення системи оподаткування; зменшення податкового тиску

на підприємців насамперед на малий та середній бізнес; спрощення порядку стягнення податків тощо.

У засобах масової інформації слід висвітлювати різні аспекти доброчинності, питання боротьби з корупцією, зміцнення інститутів державної влади, дотримання антикорупційного законодавства, інформування про викриття та покарання корупціонерів, формування громадської думки щодо неприйнятності та шкідливості корупційних дій.

Визначення того факту, що жодна із фінансово-промислових груп та бізнес-груп не мала, не має і не може мати повного імунітету від корупції, дозволяє дійти надзвичайно важливого для антикорупційної діяльності висновку – оскільки корупція є соціальним явищем, притаманним будь-якій державі, то протидія корупції є постійною функцією держави, а не тимчасовою, коли потрібно вигідно провести чергову виборчу кампанію.

Отже, визначення змісту антикорупційної функції як постійної функції держави і її впровадження в життя – нагальне завдання для України. Здійснюватися така функція має на підставі науково обґрунтованої концепції-стратегії протидії корупції.

Список використаних джерел

1. Глібіщук Я. Нова регуляторна політика має подолати корупцію / Я. Глібіщук // 100 тисяч. – 2000. – № 19–20. – С. 2–3. 2.

Мельник Владислав Ігорович,
викладач кафедри профілактики пожеж
та безпеки життєдіяльності населення
Інституту державного управління та наукових
досліджень з цивільного захисту, кандидат
юридичних наук

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ В АСПЕКТІ СТРАТЕГІЇ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Низькі темпи реалізації антикорупційної політики в Україні суттєво сповільнюють її економічне зростання. Істотний прорив у протидії корупції можливий лише за умови проведення державою швидких та ефективних змін. Верховна Рада України підтримано в першому читанні Антикорупційну стратегію на майбутні п’ять років [1].

Антикорупційна стратегія базується на об’єднанні двох підходів: подальшому удосконаленні загальної системи запобігання та протидії корупції та мінімізації корупції в найбільш пріоритетних, з точки зору подолання корупції, сферах, зокрема за рахунок проведення найбільш успішних галузевих реформ.

Як зазначається в проєкті Антикорупційної стратегії, вона сприятиме забезпеченню злагодженості та системності антикорупційної діяльності всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Згідно з проєктом оптимізація функцій держави та